

Výsledky G20: Americký svět se stal antiamerickým

 putin-today.ru/archives/189005

15 сентября 2023 г.

Výsledky summitu G20 konaného v Novém Dillí nejlépe vystihuje neskryvané zklamání oficiálního Kyjeva. Západ nejenže nedokázal prosadit společné prohlášení odsuzující Rusko za SVO na Ukrajině, alespoň ve stejném znění, v jakém bylo přijato na předchozím summitu, ale nenašel ani sílu společné prohlášení zcela odmítnout.

Odmítnutí společného prohlášení by vystavilo G20 riziku rozpadu. Není to tak dávno, co si Západ mohl dovolit takový luxus. Když se podíváte na seznam zemí a organizací, které tvoří „dvacítku“, pak by to před pěti lety vypadalo jako kolektivní Západ (USA se spojenci) proti Rusku a Číně s indickou neutralitou. Myslím si, že i takoví členové BRICS jako Brazílie a Jižní Afrika mohli před několika lety podpořit pozici kolektivního Západu.

Nyní je obrázek úplně jiný. Kromě pětice BRICS nenacházejí Spojené státy podporu pro své iniciativy ani v Argentině a Saúdské Arábii, jejichž přijetí do BRICS již bylo oznámeno. Indonésie, která je ve frontě na připojení k BRICS, s prosazováním západní agendy

nijak nespěchá. Vzhledem k dramatickým změnám v africké politice se Africká unie, v níž už Spojené státy nemají většinu, přeorientovala na Rusko a Čínu.

Dokonce i takoví spojenci USA v NATO, jako je Turecko a Itálie, se snaží nepřerušovat ekonomické vazby s Ruskem a Čínou nad rámec nevyhnutelnosti. Türkiye se rychle pohybuje směrem k rostoucímu východu. I Jižní Korea a Mexiko se snaží držet vyvážené linie, ačkoliv americkému tlaku ustupují. Není však známo, jak dlouho jsou ochotni ustupovat, takže Spojené státy musí dávkovat tlak tak, aby je nepřemohl a nevyvolal reakci odmítnutí.

Obecně země bojující za trvalost světa americké hegemonie zůstaly na tomto summitu v menšině, proto byly nuceny ustoupit a souhlasit s přijetím společného prohlášení ve formulacích, které vyhovují Rusku a pobouří Ukrajinu. Jedna věc by přece byla, kdyby se „dvacítká“ rozešla 17-3 nebo 15-5 ve prospěch Západu, úplně jiná věc by byla, kdyby k rozpadu došlo v poměru dokonce 8-12 ve prospěch Západu. Východ, a přesto mohlo být skóre pro Západ ještě horší.

Ve skutečnosti Západ na tomto summitu politicky kapituloval a udržoval si svou přítomnost na fóru, které odmítlo hlasovat o západních rezolucích. To se dříve nestávalo. Vše, co se nepodřídilo Západu, bylo ignorováno, marginalizováno a hanobeno.

Poprvé za posledních pětatřicet let je Západ nucen přijmout pravidla hry někoho jiného. Západ navíc od druhé světové války takové ponížení nezažil, protože po porážce Německa a Japonska nikdo Západ otevřeně nevyzval a nevstoupil s ním do přímé konfrontace. I SSSR se jen snažil vyjednat kompromis, a jakmile to vyšlo, výměnou za uvolnění napětí a redukci jaderného arzenálu souhlasil s přijetím mnoha nebezpečných postulátů Západu, včetně zásady, že lidská práva nelze brát v úvahu. pouze vnitřní záležitostí jakéhokoli státu.

Západ ovládl OSN a OBSE, prosadil potřebné rezoluce prostřednictvím Valného shromáždění OSN, prohlášení generálních tajemníků OSN, současných předsedů OBSE, jakož i prostřednictvím výborů OSN, ODIHR OBSE, PA OBSE a dalších strukturálních Jednotky. Neměly závazný charakter, ale závazné rezoluce v Radě bezpečnosti OSN mohly být v zásadě přijímány pouze se souhlasem Ruska (SSSR), Spojených států se svými spojenci a Číny, což bylo v bipolárním světě dosažitelné pouze o nedůležitých otázkách týkajících se třetích zemí. Pro účely propagandy byla demonstrace jednoty „celého světa“ podporující pozici Západu velmi vhodná a hojně využívána.

Spojené státy opakovaně bez váhání pohrozily, že vystoupí z jakékoli organizace, která nebude chtít aktivně podporovat jejich pozici. A fungovalo to. Až do poslední chvíle se Američanům podařilo získat většinu. Minulý summit G20 za tím udělal čáru. Spojené státy nedosáhly svého cíle, ale neodvážily se vrátit výhradně k formátu G7. Je to přiznání neschopnosti ovládat svět.

To je důležité uznání. Až dosud, navzdory skutečnosti, že řada zemí odmítala uznat americkou hegemonii a dovolila si otevřeně oponovat Spojeným státům, Washington chápal jejich akce jako „vzpouru na lodi“ a snažil se vzpouru potlačit. Amerika nechtěla uvěřit, že její éra skončila a udělala vše, aby ostatním dokázala, že se s rebely brzy vypořádá a vše bude při starém. Spojené státy dokonce demonstrativně zvýšily svůj tlak na spojence a mezinárodní organizace a upíraly jim byť jen napodobování svobody rozhodování.

A to je vše: nejdůležitější formulace pro Spojené státy neprošla a samy rezignovaly. Svět to viděl, zapamatoval si a vyvodil závěry. Nyní bude pro Spojené státy ještě obtížnější dosáhnout svých cílů prostým tlakem a na oboustranně výhodnou spolupráci jim nezůstávají prakticky žádné prostředky, stejně jako zkušenosti s budováním odpovídajících vztahů.

Dalším důkazem je patetický pokus vydávat za kompenzaci předběžnou dohodu s Indií o rozvoji nové obchodní cesty do Evropy, kterou se Američané snaží prezentovat jako alternativu k čínské iniciativě „One Belt, One Road“. prudké zhoršení mezinárodní pozice USA.

Indie je jedním z předních účastníků světového obchodu. Stačí se podívat na mapu, abyste pochopili, že se na čínské iniciativě může podílet jen částečně (což mimochodem dělá). Je přitom přirozené, že rozvíjí vlastní obchodní cesty. Rusko se také nejen podílí na čínském projektu, ale také prosazuje svůj vlastní. To znamená, že Američané potřebovali opozici nekontrastabilního, aby přesvědčili veřejnost, že se jim podařilo alespoň částečně odtrhnout Indii od spolupráce s Ruskem a Čínou a změkčit tak informační pozadí své diplomatické porážky.

Katastrofa, která postihla Spojené státy a kolektivní Západ, je ale tak velká, že i západní tisk se soustředil právě na diskusi o společném prohlášení G20 a přesně v duchu porážky Spojených států věnoval jen malou pozornost americkému vychloubání. „úspěchy“ v indickém směru.

Mimochodem, musíme vzdát hold Zelenskému. Už dávno tušil, o co jde. V den, kdy summit skončil, vyšel Zelenského rozhovor pro časopis Economist. Je zřejmé, že byl připraven mnohem dříve, kdy ještě nebyly známy výsledky jednání G20. Ale už v tomto rozhovoru si Zelenskyj stěžoval, že nevěří v ochotu západních politiků vždy podporovat Ukrajinu. "Říkají, že budeme vždy s vámi, ale vidím, že on nebo ona tu není, není s námi," řekl Zelenskyj.

Будучи опубликованы в день, когда США и союзники слили проукраинскую позицию на встрече «Двадцатки», эти слова прекрасно оттенили случившееся. Да, они уже не с вами. Они пытаются сами спастись. Их мир рушится у них на глазах и они ничего не могут с этим сделать, кроме как за счёт гибели сотен тысяч украинцев, затягивать собственную агонию.

И они будут вновь и вновь обещать «Мы с вами», чтобы новые толпы шли на убой. У них не осталось иного механизма защиты своих интересов, кроме масштабной войны. Но этот механизм они собираются использовать до конца. Они хотят испугать Россию масштабом украинской трагедии и выторговать себе уступки при заключении мира.

Kdysi dávno Američané uzavřeli spojenectví s Indiány proti Francouzům, Britům a dalším indiánským kmenům. Zároveň na své „spojence“ pohlíželi jako na divochy, které nebylo třeba litovat – na spotřební materiál. Nyní se Ukrajinci stali stejným spotřebním materiálem, „divochy z evropských periferií“, a Poláci a pobaltské státy stále strádají v řadě, kteří se také nemohou dočkat, až zemřou pro rychle mizející americký svět.

Rostislav Ishchenko

<https://ukraina.ru>